

ΕΙΣ ΑΕΡΟΛΙΘΟΝ

Ἐναερίου ναυαγίου λείψανον
σφενδονισθέν εἰς τὰ πελάγη τοῦ παντός,
πῶς, ἐνῶ φθάνεις ἐκ τῶν κόλπων τοῦ φωτός,
εἶδ' ἐκ πηλοῦ ἐπίσης ὡς ἡ σφαῖρά μας ;

Πόθεν μᾶς ἦλθες ; ποῖον φέρεις ἄγγελμα
ἀπὸ τῶν κόσμων τὸ ὄνειρώδες ὄριον ;
ποῖα μυστηριώδης χεὶρ κατέστρεψε
τὴν σφαῖραν τῆς ὁποίας ἦσο μόριον ;

Ἄχ, πόσα ἰδεώδη, πόσους πόθους μας,
οἵτινες μᾶς ὑψοῦν εἰς τὰ οὐράνια
πρὸς καλλιτέρων κόσμων ἀναζητήσιν,
συντριβ' ἡ τοῦ μετάλλου σου ἀφάνεια !

Δὲν εἶσαι ἐξ οὐσίας οὐρανογενούς,
ὡς οἱ θνητοὶ τὰ ἄνω ἀναπλάττουσι
φεῦ, εἶσαι λίθος — πλὴν λαλεῖς σαφέστερον
ἢ τῶν αἰώνων ἡ σοφία καὶ ὁ νοῦς.

Ὡς ἄλλοτε τὸ κύμα τοῦ ὠκεανοῦ
πρὸς τῆς Εὐρώπης τὰς ἀκτὰς ἐκύλιεν
ἕλκην ἥτις τὴν ὑπαρξιν ἐμύνειεν
ἀνθρώπου ζῶντος ἐπὶ κόσμου μακρινοῦ,
Οὔτω καὶ σὺ μᾶς λέγεις, ὅτι ἐκ πηλοῦ
εἶσιν αἱ σφαῖραι τ' οὐρανοῦ αἱ φωταυγεῖς,
καὶ ὅτι ἄρχει ἀνά τ' ἄστρα πανταχοῦ
ὁ νόμος ὁ διέπων καὶ τὰ ἐπὶ γῆς. —

Ἄλλ' ἔστω ! εἶσαι τὸ βωδὸν χαιρέτισμα
ὑπερ ἐν μέσῳ τῶν σφαιρῶν τῶν παμπληθῶν
φθάνει ἐξ ἀδελφῶν μας ὁμοιοπαθῶν.
Εἶσαι ἀπτὴ ἀγνώστων κόσμων εἰδησις.

Σὲ βλέπω κ' ἐννοῶ εἰς τὴν καρδίαν μου
τὴν σκοτοδίνην τοῦ χαιώδους οὐρανοῦ.
Σὲ ψαύω τρέμων, ὡς νὰ ἐνωτίζωμαι
τὴν ὁμοιαν μυστηρίου σκοτεινοῦ.

Εἰς μάτην ἄχ, τὸ πνευμά μου κατάκοπον
ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἀθλιότητα,
ποθεῖ νὰ ἀναπλάσῃ εἰς τὸ ἄστρον σου
τὴν εὐτυχίαν καὶ μακαριότητα.

Ἡ ὄψις σου, ὦ λίθε, ψύχει τὴν ὀρμὴν
καὶ τὰ φαιδρὰ τῆς φαντασίας ἄλματα,
κι' ἀποθαρρύνει τὴν καρδίαν τὴν θερμὴν
πρὸς εὐτυχίας μαγικὰ ἰνδάματα.

Μέταλλον εἶσαι ἄσπρον· ἐνῶ ἡ γῆ
ὅπου ὁ νοῦς μας εἰς στιγμὰς ἐκστάσεως,
στιγμὰς ἐξόχους ὀργασμοῦ καὶ πλάσεως
τὴν εὐτυχίαν ἐντροφῶν δημιουργεῖ,

Ἡ γῆ ἐκείνη εἶναι φῶς αἰώνιον,
χρυσός, ἀδάμας, σάπφειρος, ἀρώματα,
ψηλαφητὰ τῆς Ἰριδος τὰ χρώματα,
κάλλος, ἀγάπη, ἥσμα ἐναρμόνιον !

Ἄχ, ποῦ νὰ τὴν ζητήσω εἰς τὸν οὐρανόν,
ἄφοῦ τὸ τηλευγὲς τῶν ἄστρον πλαίσιον
ἐμπεριβάλλει ἀπεχθὲς καὶ σκοτεινόν
τὸ φάσμα τοῦ θανάτου τὸ ἀπαίσιον ;

Ἄκουω, λίθε, μετὰ φρικιάσεως
εἰς τοὺς ἀψύχους, παραγετώδεις σου μυχοῖς

συγκεχυμένους φθόγγους, ἀμυδρὰς ἠχοῦς
ζωῆς σθεσθεΐσης, νεκρωθεΐσης πλάσεως.

Διότι τίς διστάζει ὅτι βήματα
ἀνθρώπου εἰς τὴν γῆν σου ἤχησαν ποτέ
καὶ ὅτι μυριάδες γενεαὶ θνηταὶ
διῆλθον ἐμπροσθέν σου ὡδὰν κύματα ;

Παρήλθον καὶ ἐκεῖνοι ἐργαζόμενοι
διὰ νὰ συντηρήσουν εὐτελεῖ ζῶν,
παρήλθον διαρκῶς βαυκαλιζόμενοι
εἰς τῶν ἐλπίδων τὴν ἀπατηλὴν πνοήν ;

Παρήλθον ἐν ἰδρωτὶ ἀνεγειρόντες
ἔργα πομφολυγώδη καὶ ἐφήμερα,
καὶ σήμερον ὡς ἀληθείας σπεύροντες
ὅσα τὴν ἐπιούσαν ἦσαν χίμαιρα ;

Ἐμόχθησαν εἰς ἔργον ἐναγώνιον
κι' ὅτι κατώρθουν μέγα τι ἐνόμιζον,
ἂν μόνον κόκκον ἄμμου προσεκόμιζον
στὸ κτίσμα τῆς προόδου τὸ αἰώνιον ;

ὦ λίθε, πόσον δάκρυ, πόσα αἵματα
ἐπάνωθέν σου ρέοντα ἐπάγωνον,
καὶ πόσοι θρηῖνοι, στόνοι, ἀναθέματα
ἀντίχουν εἰς τὸ στέργον σου τὸ ἄγονον !

Κ' ἐκεῖ ἐπίσης πόλεμος ἔβαινετο
ἐξ ἀσημάντου ἐκπληγάζων ἀφορμῆς,
καὶ μετ' ἀγρίας καταστρεπτικῆς ὀρμῆς
τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης ἐλυμαίνετο ;

Κ' ἐκεῖ ἐπίσης ἐκλαυθεν ἡ ἀρετὴ
γενναιοφρόνως τὴν ὀδύνην κρύψασα ;
καὶ ἦρεν ἡ κακία ὄψιν προπετῆ
κραυγὴν θριάμβου ἀνά τ' ἄστρα οὐρασα ;

Ἴσως κ' ἐκεῖ ὁ ἀδικούμενος θνητὸς
καὶ μὴ εὐρίσκων δίκαιον ἐπὶ τῆς γῆς,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνύψου τοὺς δακρυσταγεῖς
κ' ἐπεκαλεῖτο τὸν πατέρα τοῦ φωτός.

Ἀνάληπτον τὸ χάος ἐδιώπησε !
κι' ἀντὶ θεοῦ, αἰτίων ἀποκρύφον ροῦς
εἰς τὸ μηδὲν ἐξαίφνης διεσκόρπισε
καὶ τοὺς καλοὺς ὁμοίως καὶ τοὺς πονηροὺς.

Κ' ἐνῶ συνεδινεῖτο καὶ ἐτρέφετο
τὸ ἄστρον ταχυπόρον εἰς τὸ ἄπειρον
καὶ ἐζωογονεῖτο καὶ ἐστρέφετο
εἰς φῶς τινος ἡλίου τὸ διάπυρον,

Κατ' ἄλλω ἄστρου — πλοίου αἰθεροπλανοῦς —
προσῆραξε μὲ πάταγον ταρτάρειον !
Ὁ γίγας συνετριβῆ ὡς ὄνταριον,
κ' ἐβρόντησαν αἱ ἄβυσσοι τοῦ ἄχανοῦς.

Καὶ τῶν ὠκεανῶν του καὶ τῶν πελαγῶν
τὰ ὕδατα ἐξώρμησαν ἀφρίζοντα,
κι' ὡς μία δρόσου διελύθησαν σταγῶν
εἰς τὸν χαώδη τοῦ κενοῦ ὀρίζοντα.

Οὐδὲ ἠκούσθη τῶν κατοίκων ἡ κραυγὴ
κατὰ τὸν πάταγον τὸν καταχθόνιον.
Μία στιγμὴ, καὶ ἔργον προαιώνιον
ἐκάλυψ' αἰώνιος λήθη καὶ σιγή.